

27. nedjelja kroz godinu B

Ako ljubimo jedni druge, Bog ostaje u nama, i ljubav je nejkova u nama savršena. (1 Iv 4,12b)

Prvo čitanje

Postanak 2,18-24

Reče Gospodin, Bog: "Nije dobro da čovjek bude sam! Načinit ću mu pomoć kao što je on."

Tada Gospodin, Bog, oblikova od zemlje sve životinje poljske i ptice nebeske, i privede ih Čovjeku da vidi kako će koju nazvati, pa kako koje stvorenje Čovjek prozove, da mu tako bude ime. Čovjek nadjene imena svoj stoci, svim pticama nebeskim i životinjama poljskim. No Čovjeku se ne nađe pomoć kao što je on. Tada Gospodin, Bog, pusti tvrd san na Čovjeka te on zaspa pa mu izvadi jedno rebro, a mjesto zatvori mesom. Od rebra što ga je uzeo Čovjeku napravi Gospodin, Bog, Ženu pa je dovede Čovjeku. Nato Čovjek reče: "Odjednom, evo kosti od mojih kosti, mesa od mesa mojega! Ženom neka se zove, od Čovjeka kad je uzeta!" Stoga će čovjek ostaviti oca i majku da prione uza ženu svoju i dvoje njih bit će jedno tijelo.

Drugo čitanje

Hebrejima 2,9-11

Braćo i sestre! Njega, za malo manjeg od anđela, Isusa, vidimo zbog pretrpljene smrti slavom i časti ovjenčana da milošću Božjom bude svakome na korist što je on smrt okusio.

Dolikovalo je doista da Onaj radi kojega je sve i po kojemu je sve – kako bi mnoge sinove priveo k slavi – po patnjama do savršenstva dovede Početnika njihova spasenja. Ta i Posvetitelj i posvećeni – svi su od jednoga! Zato se on i ne stidi zvati ih braćom.

U ono vrijeme: Pristupe farizeji pa da ga iskušaju upitaše: "Je li mužu dopušteno otpustiti ženu?" On im odgovori: "Što vam zapovjedi Mojsije?" Oni rekoše: "Mojsije je dopustio napisati otpusno pismo i – otpustiti." A Isus će im: "Zbog okorjelosti srca vašega napisa vam on tu zapovijed. Od početka stvorenja muško i žensko stvori ih. Stoga će čovjek ostaviti oca i majku da prione uza svoju ženu, i dvoje njih bit će jedno tijelo. Tako više nisu dvoje, nego jedno tijelo. Što dakle Bog združi, čovjek neka ne rastavlja!"

U kući su ga učenici ponovno o tome ispitivali. I reče im: "Tko otpusti svoju ženu pa se oženi drugom, čini prema prvoj preljub. I ako žena napusti svoga muža pa se uda za drugoga, čini preljub."

Za razmišljanje

Ako Sveto pismo već na početku naglašava da za čovjeka nije dobro da bude sam, onda ono izriče jedno iskustvo koje ima svaki od nas. Svi slojevi našega bića čeznu za drugim, za zajedništvom s drugim, kroz koje i u kojemu se tek možemo sami razvijati. Tako je dobro i tako želi Bog. Najuzi način povezanosti je veza muža i žene. Muž najviše vjeruje svojoj ženi i žena svome mužu. Ta najintimnija od svih veza je temeljni princip stvaranja i onaj tko se okreće protiv toga principa dovodi čitavo stvorenje u nered, a to opet ima posljedice za čovjeka.

To čovjekovo temeljno iskustvo izriče Knjiga stvaranja na samom početku u obliku prekrasnog izvješća o stvaranju. Upravo suprotno nekim patrijarhalnim predodžbama, to izvješće o stvaranju čovjeka je simbol ravnopravnosti muža i žene. Bog ne uzima dio stopala da muž vlada nad ženom, ne uzima niti dio glave da žena bude iznad muža, nego uzima njegovo rebro kako bi žena bila mužu ravnopravna. Da bi muž i žena jedno drugom mogli biti partneri, jedno drugom pomoć, koja njemu, odnosno njoj potpuno odgovara. Predivne li slike tog ljudskog zajedništva koje Bog poklanja!

No to je zajedništvo – čisto ljudski gledano – od samog početka ugroženo u njezinoj ustrajnosti. I to je iskustvo staro kao i ljudi, a vjerojatno i pokušaji da se nađe neko zadovoljavajuće rješenje. Jedan od takvih pokušaja bilo je i Mojsijevo otpusno pismo, koje ovdje spominju farizeji. Izvorno je to pismo bilo zamišljeno kao zaštita za ženu, koja time nije mogla samo tako biti otpuštena od muža, no tijekom vremena to je pismo postalo na određeni način muževljevim slobodnim listom.

No Isus se uopće ne zaustavlja na onoj razini pitanja na kojoj su farizeji to pitanje postavili. Prvo i odlučujuće pitanje za njega ne glasi "Što je dozvoljeno?", nego "Što Bog hoće?". Isus skreće ljudima pažnju na ono bitno: na ono jedinstvo i zajedništvo muža i žene koje je Bog htio od početka stvaranja. Muž i žena idu zajedno da jedno drugom budu na radost i na pomoć. Za Isusa je mjerodavna izvorna Božja nakana koja je temelj stvaranja. Pitanje "Je li dozvoljeno otpustiti ženu?" može postaviti samo onaj tko ne shvaća ili kome je svejedno što Bog želi sa stvaranjem. Muž i žena su dani jedno drugome da budu jedno. Zbog toga ne smiju biti jedno protiv drugoga i izazivati rastavu i razdor. No mi nemamo pravo osuđivati ljude čiji brak nije uspio, nego nam je moliti da bude što više onih kojima će uspjeti da svoj brak žive vjerodostojno i iskreno te u njemu prepoznaju sliku Božje ljubavi i vjernosti.

27. nedjelja kroz godinu B

*Ako ljubimo jedni druge, Bog ostaje u nama,
i ljubav je nejkova u nama savršena. (1 Iv 4,12b)*

Prvo čitanje

Postanak 2,18-24

Reče Gospodin, Bog: "Nije dobro da čovjek bude sam! Načinit ću mu pomoć kao što je on."

Tada Gospodin, Bog, oblikova od zemlje sve životinje poljske i ptice nebeske, i privede ih Čovjeku da vidi kako će koju nazvati, pa kako koje stvorenje Čovjek prozove, da mu tako bude ime. Čovjek nadjene imena svoj stoci, svim pticama nebeskim i životinjama poljskim. No Čovjeku se ne nađe pomoć kao što je on. Tada Gospodin, Bog, pusti tvrd san na Čovjeka te on zaspao pa mu izvadi jedno rebro, a mjesto zatvori mesom. Od rebra što ga je uzeo Čovjeku napravi Gospodin, Bog, Ženu pa je dovede Čovjeku. Nato Čovjek reče: "Odjednom, evo kosti od mojih kosti, mesa od mesa mojega! Ženom neka se zove, od Čovjeka kad je uzeta!" Stoga će čovjek ostaviti oca i majku da prione uza ženu svoju i dvoje njih bit će jedno tijelo.

Drugo čitanje

Hebrejima 2,9-11

Braćo i sestre! Njega, za malo manjeg od anđela, Isusa, vidimo zbog pretrpljene smrti slavom i časti ovjenčana da milošću Božjom bude svakome na korist što je on smrt okusio.

Dolikovalo je doista da Onaj radi kojega je sve i po kojemu je sve – kako bi mnoge sinove privedo k slavi – po patnjama do savršenstva dovede Početnika njihova spasenja. Ta i Posvetitelj i posvećeni – svi su od jednoga! Zato se on i ne stidi zvati ih braćom.

Evandjelje

Marko 10,2-16

U ono vrijeme: Pristupe farizeji pa da ga iskušaju upitaše: "Je li mužu dopušteno otpustiti ženu?" On im odgovori: "Što vam zapovjedi Mojsije?" Oni rekoše: "Mojsije je dopustio napisati otpusno pismo i – otpustiti." A Isus će im: "Zbog okorjelosti srca

vašega napisa vam on tu zapovijed. Od početka stvorenja muško i žensko stvori ih. Stoga će čovjek ostaviti oca i majku da prione uza svoju ženu, i dvoje njih bit će jedno tijelo. Tako više nisu dvoje, nego jedno tijelo. Što dakle Bog združi, čovjek neka ne rastavlja!"

U kući su ga učenici ponovno o tome ispitivali. I reče im: "Tko otpusti svoju ženu pa se oženi drugom, čini prema prvoj preljub. I ako žena napusti svoga muža pa se uda za drugoga, čini preljub."

Donosili mu dječicu da ih se dotakne, a učenici im branili. Opazivši to, Isus se ozlovolji i reče im: "Pustite dječicu neka dolaze k meni; ne priječite im jer takvih je kraljevstvo Božje! Zaista, kažem vam, tko ne primi kraljevstva Božjega kao dijete, ne, u nj neće ući." Nato ih zagrli pa ih blagoslivljaše polažući na njih ruke.

Za razmišljanje

Ako Sveto pismo već na početku naglašava da za čovjeka nije dobro da bude sam, onda ono izriče jedno iskustvo koje ima svaki od nas. Svi slojevi našega bića čeznu za drugim, za zajedništvom s drugim, kroz koje i u kojemu se tek možemo sami razvijati. Tako je dobro i tako želi Bog. Najuzi način povezanosti je veza muža i žene. Muž najviše vjeruje svojoj ženi i žena svome mužu. Ta najintimnija od svih veza je temeljni princip stvaranja i onaj tko se okreće protiv toga principa dovodi čitavo stvorenje u nered, a to opet ima posljedice za čovjeka.

To čovjekovo temeljno iskustvo izriče Knjiga stvaranja na samom početku u obliku prekrasnog izvješća o stvaranju. Upravo suprotno nekim patrijarhalnim predodžbama, to izvješće o stvaranju čovjeka je simbol ravnopravnosti muža i žene. Bog ne uzima dio stopala da muž vlada nad ženom, ne uzima niti dio glave da žena bude iznad muža, nego uzima njegovo rebro kako bi žena bila mužu ravnopravna. Da bi muž i žena jedno drugom mogli biti partneri, jedno drugom pomoć, koja njemu, odnosno njoj potpuno odgovara. Predivne li slike tog ljudskog zajedništva koje Bog poklanja!

No to je zajedništvo – čisto ljudski gledano – od samog početka ugroženo u njezinoj ustrajnosti. I to je iskustvo staro kao i ljudi, a vjerojatno i pokušaji da se nađe neko zadovoljavajuće rješenje. Jedan od takvih pokušaja bilo je i Mojsijevo otpusno pismo, koje ovdje spominju farizeji. Izvorno je to pismo bilo zamišljeno kao zaštita za ženu, koja time nije mogla samo tako biti otpuštena od muža, no tijekom vremena to je pismo postalo na određeni način muževljevim slobodnim listom.

No Isus se uopće ne zaustavlja na onoj razini pitanja na kojoj su farizeji to pitanje postavili. Prvo i odlučujuće pitanje za njega ne glasi "Što je dozvoljeno?", nego "Što Bog hoće?". Isus skreće ljudima pažnju na ono bitno: na ono jedinstvo i zajedništvo muža i žene koje je Bog htio od početka stvaranja. Muž i žena idu zajedno da jedno drugom budu na radost i na pomoć. Za Isusa je mjerodavna izvorna Božja nakana koja je temelj stvaranja. Pitanje "Je li dozvoljeno otpustiti ženu?" može postaviti samo onaj tko ne shvaća ili kome je svejedno što Bog želi sa stvaranjem. Muž i žena su dani jedno drugome da budu jedno. Zbog toga ne smiju biti jedno protiv drugoga i izazivati rastavu i razdor. No mi nemamo pravo osuđivati ljude čiji brak nije uspio, nego nam je moliti da bude što više onih kojima će uspjeti da svoj brak žive vjerodostojno i iskreno te u njemu prepoznaju sliku Božje ljubavi i vjernosti.